

Ο ασύλητος θολωτός τάφος που ανακαλύφθηκε από τον Μαρινάτο το 1956 στο Ρούτσι - Μυρσινοχώρι κοντά στη νότια Πύλο, ανήκει σε μια λίγο μεταγενέστερη φάση από αυτούς του Κακόβατου. Η πλούσια τέχνη του βρίσκεται χρονικά ανάμεσα στους Λακκοειδείς Τάφους και την Ανακτορική Εποχή. Είναι τόσο σπάνιο να βρεις έναν τέτοιο τάφο άθικτο, ώστε κάθε λεπτομέρεια είναι σημαντική για την ανασύνθεση των ταφικών εθίμων της εποχής. Ήταν ένας από τους δύο τάφους, όπως συνηθίζεται σ' αυτή την περιοχή, και περιείχε έναν αριθμό οικογενειακών ταφών, που εκτείνονταν σε δύο ή τρεις γενεές. Η τελευταία ταφή βρισκόταν στο μέσο του δαπέδου του τάφου, επάνω σε κλινοσκέπασμα ή ψάθα, φτιαγμένη βιαστικά, χρώματος κόκκινου ή γαλάζιου. Ήταν πολεμιστής που σκοτώθηκε σε μάχη, βρέθηκαν δε κοντά του δέκα ξίφη και εγχειρίδια με δερμάτινους κολεούς (θήκες). Είχε επίσης ένα κάτοπτρο και πλήθος σφραγιδολίθων, στους οποίους περιλαμβάνονταν δύο περιεργοί σφραγιδοκύλινδροι, ο ένας νοθογενούς ασιατικής τεχνοτροπίας και φορούσε ένα βαρύ περιδέραιο από Βαλτικό ήλεκτρο. Έξι ακόμα πρόσωπα ήταν θαμμένα σε δύο κιβωτιόσχημους τάφους κάτω από το δάπεδο, περιβαλλόμενα από παλαιότερα αντικείμενα τέχνης: ανάγλυφες πυξίδες από ελεφαντόδοντο, ένα χτένι με εγχάρακτες αγριόγατες που κυνηγούν πάπιες, ποικιλία θαυμάσιων αγγείων και σφραγιδόλιθων και πάνω απ' όλα δύο έξοχα εγχειρίδια με ένθετη διακόσμηση τα οποία συνεχίζουν βελτιωμένη την παράδοση των Λακκοειδών Τάφων. Ένα αγγείο μοιάζει με αυτά του Ανακτορικού ρυθμού, καθώς φέρει θαλάσσιο κόσμημα αργοναυτών, οι οποίοι κολυμπούν ανάμεσα σε βράχους και θαλάσσια βλάστηση, το άλλο φέρει λεπτοκαμωμένες, αν και ανατομικά περίεργες, λεοπαρδάλεις που βαδίζουν μέσα σε ένα ποιμενικό τοπίο. Αυτό το αγγείο ξεπερνά σε κίνηση και φυσική σύνθεση τις σκηνές κυνηγίου των Λακκοειδών Τάφων. Ένα δείγμα από τους σφραγιδόλιθους του Μυρσινοχωρίου απεικονίζει δύο άνδρες που αρπάζουν δύο λιοντάρια από την χαιτή και την ουρά.